

EL VINE PE NORI!...

de Aurel P. Micurescu

(continuare din numărul trecut)

Rostul suferinței în viața noastră.

Studiind Biserica în suferință, aș vrea să tragem câteva învățături pe care să le aplicăm în viața noastră. Cum ne comportăm noi când trecem prin suferință? Nici unul dintre noi, când se roagă nu cere de la Dumnezeu necazuri, suferințe. Și totuși El ne trece și îngăduie ca ele să vină peste noi. Suferințe de tot felul: pierderi materiale, boli fizice, copii neascultători, încercări sufletești în familie, biserică, etc.

Când finalizam această predică, s-a întâmplat că am fost vizitat de Toma Cornel, un prieten credincios, de aici, din Portland. Eu am auzit odată pe cineva, spunând că pune vița de vie în școală. Toma Cornel a absolvit facultatea de agronomie și a practicat agronomia și pomicultura în România. A fost momentul potrivit ca să-l întreb de ce vița de vie trebuie ținută în școală. El mi-a explicat că școala în care este ținută vița de vie este de fapt, răsadnița în care vița de vie primește îngrijirile necesare până va ajunge la maturitate deplină, după care poate să fie plantată în ogor. Vița de vie se compune din portaltoi, care este introdus în pământ din care iese rădăcina și altoiul adică mlădița. Portaltoiul este ales sălbatic, pentru a rezista la orice condiții de vreme și sol. Vița de vie primește în școală un tratament special și numai după ce portaltoiul se sudează cu altoiul, se scoate din școală și este plantată definitiv. Tot așa și noi suntem trecuți prin școala suferinței care are rolul de a ne pregăti pentru Împărăția lui Dumnezeu.

De ziua națională a Statelor Unite, 4 iulie, am fost invitat de un prieten la el acasă, unde am servit masa împreună, fiind acolo și alți invitați. Ceea ce a atras atenția mamei și soției mele a fost pâinea care a fost servită la masă. Ele au întrebat cine a făcut pâinea. Pâinea a fost făcută de Cornel Moraru un vechi prieten al familiei, încă din Arad. Eu l-am întrebat dacă folosește o mașină în procesul de fabricație al pâinii. El mi-a spus: "Nu, pun făină, ulei, drojdie, sare, o frământ și în 5 ore pâinea este gata să fie pusă în cuptor." Mie mi-a plăcut pâinea aceea mai mult decât cea pe care o cumpărăm de la magazinul Fred Meyer. Era moale, proaspătă, avea gust bun, coaja nu era tare, era frumos rumenită. Pâinea era de calitate excelentă! Brutarul nostru era un om experimentat și toți de acolo am fi dorit ca întotdeauna să avem la masă așa pâine bună.

Tot așa și Dumnezeu, ca și brutarul amintit, în procesul de prelucrare ne frământă de multe ori și pe noi. Noi suntem materia primă, adică făina, la care el adaugă apa care este Cuvântul lui Dumnezeu, și uleiul care este Duhul Sfânt și apoi suntem frământați și introduși în cuptor. Nouă nu ne place când suntem frământați și puși în cuptor, însă, suferința ne curățește, ne face mai rugativi. În necaz ne dăm seama că nu există nici o posibilitate de ieșire și atunci strigăm către Dumnezeu după ajutor.

Așa după cum pâinea trebuie să aibă gust bun, și calități nutritive, tot așa și noi suntem chemați să fim sarea pământului și lumina lumii. Sunt împrejurări, când oamenii venind în contact cu noi gustă din viața noastră, adică din faptele, roadele noastre.

Dumnezeu l-a trimis pe Ieremia în atelierul olarului ca să vadă cum acesta lucrează și spune: "Iată, cum este lutul în mâna olarului, așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel" (Ieremia 18:6). Fie ca și noi să ne lăsăm prelucrați de Dumnezeu pentru ca o dată să strălucim ca soarele în Împărăția Sa veșnică!

BISERICA DIN ORAȘUL SATANEI *Scrisoarea adresată Bisericii din Pergam*

Apocalipsa 2:12-17

Așezarea geografică și trecutul istoric al orașului Pergam.

Pergam este orașul cel mai îndepărtat de pe hartă, în partea de nord, și era un amestec de temple păgâne, universități și reședințe regale. Când cartea Apocalipsa a fost scrisă, Pergam a fost

capitala guvernului roman din Asia Mică. Cei care au tradus Biblia au denumit orașul Perganam iar alții Pergamas. Pergam a fost diferit de celelalte orașe. Nu era un oraș strategic ca Efes sau Smirna, dar era totuși considerat unul dintre cele mai importante orașe din Asia Mică, și de aproape 400 de ani, până când această scrisoare a fost scrisă, a fost capitala Asiei. De pe vârful dealului, unde orașul era construit, se putea vedea Marea Mediterană la o distanță de 24 km (15 mile).

William Ramsey care a vizitat toate cele șapte orașe din Apocalipsa a scris: "În afară de celelalte orașe ale Asiei Mici, Pergam dă călătorului impresia unui oraș regal, cu multă autoritate. Dealul stâncos pe care este așezat este așa uriaș și domina întinsa câmpie a râului Caicus cu îndrăzneală și mândrie." Orașul Pergam a fost centrul cultural, renumit pentru biblioteca sa care avea peste 200.000 de suluri de papirus care a fost a doua ca mărime și renume după Alexandria. Probabil că denumirea orașului vine de la pergamentele pe care în antichitate se scriau cărțile și se făceau sul. Acestea la început se importau din Egipt, dar mai târziu cărturarii din Pergam au inventat pergamente din piei de animale foarte subțiri pe care se scriau cărțile și care erau superioare papirusului din Egipt.

Biblioteca din Pergam avea o sală de lectură de 13x16 metri (44x52 feet). Sulurile de pergament erau puse în găuri, în pereții încăperii.

Diagnosticul Bisericii.

Domnul se adresează Bisericii din Pergam și spune în versetul 12: *"Iată ce zice Cel ce are sabia ascutită cu două tăișuri."* Înțelegem că Domnul este gata să judece aspru această biserică. Sabia este ascutită și pregătită de luptă și are două tăișuri. În Apocalipsa 19:15 este descris cum Domnul va lovi cu această sabie neamurile care L-au respins.

În Evrei 4:12 este scris: *"Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii."* Isus stă la ușa Bisericii din Pergam cu sabia scoasă, pregătită să judece și să pedepsească pe cei ce nu s-au pocăit de faptele lor. În versetul 16 este scris: *"Pocăiește-te dar. Altfel voi veni la tine curând și Mă voi război cu sabia gurii Mele."* Domnul spune Bisericii din Pergam că acolo sunt lucruri pozitive, dar două aspecte din viața bisericii erau negative. În primul rând se afla în biserică o grupare care ținea învățătura lui Balaam și-n al doilea rând era a doua grupare, care ținea învățătura Niclotașilor.

Scaunul de domnie al Satanei.

Versetul 13 spune: *"Știu unde locuiești: acolo este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana."* Cu alte cuvinte, Domnul le spune, Eu știu circumstanțele în care voi țineți credința, cunosc orașul în care voi locuiți și căutați să trăiți pentru Mine.

Cuvântul grecesc folosit aici, **katoikein**, înseamnă că cineva are acolo o reședință permanentă. Deci Domnul le spune: Eu știu că Satana are reședința permanentă în acel loc.

Din punct de vedere al păgânismului și idolatriei, Pergamul, a fost unul dintre cele mai rele orașe dintre toate cele șapte. Două fraze din această scrisoare: *"scaunul de domnie al Satanei"* și *"acolo unde locuiește Satana"*, ne ilustrează întinericul gros, negru al orașului Pergam. În mijlocul acestui oraș gigantic, unde influența Diavolului era așa mare, era un mic grup de oameni care trăiau un mod deosebit de ceilalți pentru Dumnezeu.

Unul din marile minuni ale lumii antice era altarul din templul zeului Zeus, care a avut cele mai impresionante sculpturi de artă din lumea antică. Pe o sprânceană a muntelui, în partea din afară a Acropolisului era construit unul dintre cele mai faimoase și fastuoase altare din lume. Avea 27 metri pătrați (90 de feet pătrați). Și în jurul altarului erau foarte frumoase lucrări de sculptură, lucrute de cei mai faimoși sculptori din acea vreme.

Guvernul german, nu de mult, a excavat în aria din jurul orașului Pergam și a luat o mare parte din altarul lui Zeus și l-au așezat într-un muzeu în Berlin. În data de 7 iulie 1995 am urmărit la televizor programul "European Journal" (Jurnal European) și spre marea mea surprindere a arătat altarul lui Zeus, care este expus într-un muzeu din Berlin. Ce-am putut vedea la televizor au fost mai multe trepte din marmoră și împrejurul acestor trepte sunt sculpturi și gravuri foarte frumoase. Dacă vreodată voi avea ocazia să vizitez orașul Berlin, voi vizita și acest muzeu care se cheamă Perganam, probabil însuși

numele muzeului vine de la numele orașului Pergam, unde a fost descoperită această operă de artă.

Acest altar era situat în Pergam, la înălțime, pe munte; de la distanță arăta ca un tron regal și mulți credeau, când se apropiau de oraș că vedeau un tron. Pe acest tron sau altar, multe sacrificii s-au oferit zeităților păgâne. Mulți cercetători ai Bibliei cred că Isus în această scrisoare se referă la acest tron sau altar pe care-l denuște: *“scaunul de domnie al Satanei.”*

Pergamul a fost dedicat unui alt zeu numit Asclepios, supranumit și dumnezeul Pergamului. Asclepios era zeul vindecării și templele lui erau în apropierea spitalelor din lumea antică. De peste tot oamenii veneau la Pergam pentru a fi vindecați. Sarcina de a vindeca bolnavii era a preoților precum și a doctorilor. Aici s-a născut Galen, un doctor celebru al antichității. Emblema zeului Asclepios era un șarpe, și acest șarpe încolăcit și cu capul aplecat în fața unei cupe, este și astăzi simbolul medicinei.

Îmi aduc aminte cum în armată, în România, ofițerii și subofițerii, care erau cadre medicale purtau pe epolet această emblemă. Deasemeni, la televiziune, când sunt știri din lumea medicală apare pe ecran această emblemă. Unul din titlurile favorite date lui Asclepios era și acesta: **Asclepios soter** adică *“Asclepios mântuitorul”*. Vă imaginați că pentru credincioși acest lucru era ceva dureros că un nume ca al Mântuitorului Isus a fost dat unui zeu păgân. Unii cercetători ai Bibliei cred că Babilonul era considerat centrul de guvernare al Satanei, iar atunci când Babilonul a căzut, centrul operațiilor satanice s-a mutat în Pergam. Domnul se uită la acest grup de credincioși și le spune: Eu știu că acolo unde voi locuiți își are Diavolul reședința.

De multe ori locul nostru de muncă este infectat de oameni răi și mi-aduc aminte că în România erau colegi care atunci când știau că sunt credincioși în jurul lor foloseau expresiile cele mai murdare pentru a-i ofensa pe aceștia. Cu tot întunericul gros în care locuiau creștinii din Pergam, Domnul are cuvinte de laudă pentru ei și spune în versetul 13: *“Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea, nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul meu credincios a fost ucis la voi unde locuiește Satana.”* Nu se știe prea mult despre acest om, Antipa, dar chiar numele lui **Anti**, înseamnă *“împotrivire”* și **pas** înseamnă *“tuturor.”* Așa că el a stat împotriva tuturor pentru credința în Isus și în final el a fost omorât pentru credință.

Antipa pentru că a stat neclintit în credința lui a primit același titlu ca al Domnului Isus adică martorul credincios. Aceasta ne reamintește nouă că vom primi același titlu, dacă vom rămâne credincioși Domnului până la sfârșit.